

✘

Anton Vodnik: Prisluškujoči rudokopi.

✘

Končujemo svoje skromno delo in si dovoljujemo ponoviti besede velikega pisatelja: če bi bil živel Dostojevskij delj časa, bi bilo mogoče med ruskimi ljudmi manj sovraštva in gneva, kot ga vidimo sedaj, toda Bog je določil drugače. Dostojevskij je umrl, njegovo veliko srce je jenjalo utripati, svetilnik njegovega razuma je jenjal razsvetljevati pota našega življenja. Toda nam so ostale njegove knjige in v njih jasna oporoča: «Ponosni človek, bodi krotak; brezdelnik, trudi se; pridobite si Boga s trudom, ali pa izginite kakor podla plesnoba!»

Anton Vodnik:

Prisluškujoči rudokopi.

Molče sedimo za vašimi mizami —
 kot bi strah nas bilo, da smo rudokopi,
 ki pod haljami svojimi skrivamo
 kakor iz ljubosumnosti
 kladiva in plamenice,
 ki v nepremičnih oklepih tesnobe
 iz vrča vaših besed,
 krožečega
 od brata do sestre, od sestre do brata —
 pijemo grenko vino,
 da v gugalnici blodne zasanjanosti
 gledamo čudna znamenja.

Trpko
 prisluškuje svetilka nad vašimi mizami.
 O, ona ve, kako je ubogo nje malo carstvo
 in da spreminja njen krotki soj
 rdeče zastore v krvavi signal...
 (A v srcu je ogenj, ki žge od zavisti,
 da so palače, ki v njih angelji nosijo
 kot plamenice vesoljne zvezde —)
 O, ona ve, da stojijo pod okni berači
 z odprtimi usti
 in ližejo ranjene stene!...
 (Njihova žeja rjoveča je zver.)

— — — — —
 Molče sedimo za vašimi mizami.